

C.S. LEWIS
DE KRONIEKEN
VAN
NARNIA

2

De wereld
achter de
kastdeur

INHOUD

1 – Lucy kijkt in een kast	9
2 – Wat Lucy ontdekte	15
3 – Edmond komt er ook achter	23
4 – Bonbons	29
5 – Terug aan deze kant van de kastdeur	37
6 – Het bos in	45
7 – Op bezoek bij de bevers	53
8 – Wat daar gebeurde	61
9 – In het huis van de heks	69
10 – De betovering breekt	77
11 – Aslan is onderweg	85
12 – Pieter voert zijn eerste gevecht	93

13 – De magische grondwet vanaf de dageraad van de tijd	101
14 – Overwinning van de heks	109
15 – De magische oergrondwet van voor de dageraad van de tijd	117
16 – Standbeeldenstorm	125
17 – Jacht op het witte hert	133

HOOFDSTUK 1

Lucy kijkt in een kast

Er waren eens vier kinderen: Pieter, Suze, Edmond en Lucy Pevensie. En dit is wat ze meemaakten toen ze in de oorlog door de lucht-aanvallen op Londen (net als tienduizenden andere Londense kinderen) weg moesten van huis. Ze kwamen terecht bij een oude professor midden in het Engelse heuvelland, wel vijftien kilometer van een station en bijna drie kilometer van het dichtstbijzijnde dorp.

Professor Kirke was niet getrouwd en woonde in een groot landhuis met een huishoudster – mevrouw Macready – en drie dienstmeisjes. Hij was al oud en had slordig wit haar dat niet alleen op zijn hoofd groeide, maar ook overal op zijn gezicht.

De kinderen vonden hem meteen aardig, maar de eerste avond, toen hij zelf naar de deur kwam om open te doen, zag hij er zo vreemd uit, dat Lucy (de jongste) een beetje van hem schrok en Edmond (de op één na jongste) in de lach schoot en gauw deed of hij zijn neus moest snuiten.

Nadat ze die eerste avond welterusten hadden gezegd en naar boven waren gegaan, kwamen de jongens nog even naar de slaapkamer van de meisjes.

‘Wij zijn even goed terechtgekomen, zeg!’ zei Pieter. ‘Het kan niet beter. Die ouwe baas laat ons doen wat we willen.’

‘Ik vind hem een echte schat,’ zei Suze.

‘O, hou op, zeg!’ zei Edmond, die moe was, maar deed alsof hij niet moe was, wat hem altijd venijnig maakte. ‘Praat niet zo stom.’

‘Wat nou, stom,’ zei Suze. ‘En hoor jij niet in bed te liggen?’

‘Stom, ja, en nog stommer als je probeert mama na te doen,’ zei Edmond. ‘Moet ik naar jou luisteren soms? Ga zelf naar bed!’

‘Laten we allemaal maar naar bed gaan,’ zei Lucy. ‘Als we zo’n herrie maken, worden ze nog kwaad.’

‘Welnee,’ zei Pieter. ‘Dat kan niemand wat schelen hier, zo’n soort huis is dit wel. Ze horen ons niet eens. We zitten ik weet niet hoe ver van de eetkamer af.’

‘O! Wat was dat?’ vroeg Lucy. ‘Dat geluid?’ Ze was nog nooit in zo’n groot huis geweest en al die lange gangen en rijen deuren met onbewoonde kamers erachter gaven haar koude rillingen.

‘Gewoon een vogel, sufferd,’ zei Edmond.

‘Een uil,’ zei Pieter. ‘Dit is echt een fantastische plek voor vogels. Ja, ik ga naar bed. Kunnen we morgen meteen op onderzoek uitgaan. Er is hier van alles te beleven. Zag je die bergen onderweg? En die bossen? Er zitten vast echte adelaars daar. En herten. Haviken misschien wel!’

‘Dassen!’ zei Lucy.

‘Vossen!’ zei Edmond.

‘Konijntjes!’ zei Suze.

Maar de volgende morgen kletterde de regen zo hard tegen de ramen, dat je geen bergen en geen bossen meer kon zien, niet eens het beekje in de tuin.

‘Natuurlijk moest het weer regenen!’ zei Edmond.

Ze hadden ontbeten met de professor en waren boven in de kamer die hij had aangewezen als hun eigen leefruimte – een lange, lage kamer met twee ramen aan de ene kant en twee ramen aan de kant daar tegenover.

‘O, hou toch op met je eeuwige gevit, Ed,’ zei Suze. ‘Tien tegen één dat het over een uurtje weer opknapt. En we hebben een radio, en kijk, stapels boeken. Het is hier best uit te houden.’

‘Voor mij even niet,’ zei Pieter. ‘Ik ga toch op onderzoek uit. Maar dan binnen!’ Iedereen vond dat een mooie oplossing en dat is hoe de avonturen begonnen.

Het was zo’n soort huis waar nooit een eind aan lijkt te komen en dat vol onverwachte hoeken en gaten zit. Achter de eerste deuren vonden ze leegstaande slaapkamers, wat ze al verwacht hadden, maar een gang verder kwamen ze in een ontzaglijk lang vertrek vol schilderijen en met een echt harnas in een van de hoeken. Erachter was een in groen uitgevoerde zaal waarin een harp stond. Daar weer achter gingen drie treden omlaag en vijf treden omhoog, waar ze een kleine hal vonden met deuren naar een balkon.

En ze liepen door een hele reeks in elkaar doorlopende kamers met boekenplanken die van de vloer tot het plafond beladen waren met boeken – de meeste oud en sommige dikker dan een kerkbijbel. Een eindje voorbij de bibliotheek keken ze vanuit de gang een kamer in die leeg was, volledig leeg, op een grote kast na, zo’n houten gevaarte waar soms een passpiegel in een van de deuren zit. Een verdorde korenbloem stond nog op de vensterbank.

‘Niks hier,’ zei Pieter en iedereen liep de gang weer op. Maar Lucy bleef achter, ze had zomaar zin om even zo’n kastdeur te proberen, al zou die natuurlijk wel op slot zitten. Tot haar verbazing ging hij gemakkelijk open en twee mottenballen rolden naar buiten.

Binnen zag ze jassen hangen, voor het grootste deel ouderwetse, lange bontmantels. Toevallig was er niets wat Lucy zo fijn vond als haar gezicht tegen een poezenvacht aanwrijven. Ze stapte de kast in (natuurlijk liet ze de deur openstaan, ze wist dat het érg dom is om jezelf op te sluiten in een kast) en duwde haar gezicht in het zachte bont. Ze liep daarbij nog wat verder de kast in en merkte dat er achter de eerste rij mantels nog een tweede rij hing. Het was daar haast helemaal donker en ze stak haar armen voor zich uit om niet met haar neus tegen de achterwand te stoten. Voorzichtig ging ze een stapje dieper de kast in – en nog twee of drie stapjes – zoekend met haar vingertoppen naar de houten achterwand. Niets.

Dit moet een ongelofelijk diepe kast zijn! dacht Lucy. Ze deed nog een stap en duwde de zachte plooien van de mantels opzij om erdoor te kunnen.

Iets knerpte onder haar voeten. Nog meer mottenballen? Ze boog zich voorover en voelde ernaar met haar hand. Maar in plaats van houten vloerplanken raakte ze iets ruls en kouds aan.

‘Dat is raar,’ mompelde Lucy. Ze schuifelde nog iets verder door en het volgende ogenblik was wat er langs haar gezicht en handen streek geen donzig bont of zachte wol meer, maar iets hards en ruws en stekeligs.

‘Het lijken wel takken!’ riep ze uit. En tegelijk bespeurde ze ergens voor zich uit een lichtje, maar niet waar ongeveer de wand van de kast hoorde te zijn, veel verder weg.

Er viel intussen iets kouds en zachts op haar neer en dat was ongeveer toen het tot haar doordrong dat ze in een bos stond waar het nacht was, met sneeuw onder haar voeten en sneeuwvlokken om haar heen.

Een beetje bang was Lucy wel, maar tegelijk erg nieuwsgierig en opgewonden. Ze keek over haar schouder en zag tussen de donkere

boomstammen door nog steeds de kastdeur en een glimp van de lege kamer (ze had de deur natuurlijk open laten staan, want ze wist dat het érg dom is jezelf op te sluiten in een kast). Daarachter was het nog gewoon klaarlichte dag.

Ik kan altijd terug als er iets misgaat, dacht ze en *knerp-knerp* liep ze over de sneeuw door het bos heen naar dat andere licht. Na een minuut of tien zag ze waar het vandaan kwam, van een straatlantaarn! Ze bleef staan. Wat deed een lantaarnpaal midden in een bos en wat moest ze nu zelf doen? Terwijl ze zich dat afvroeg, hoorde ze het *tik-tak-tik* van naderende voetstappen.

In de lichtcirkel tussen de bomen dook een eigenaardig schepsel op, iets langer dan Lucy en met een opgeheven paraplu, die wit was van de sneeuw, boven zich.

Wat het bovenlijf betreft leek het op een man, maar hij had geen benen maar zwartbehaarde bokkenpoten en hoeven in plaats van voeten. Een staart had hij ook, maar dat zag Lucy eerst niet, omdat hij die niet door de sneeuw liet slepen maar over de arm met de paraplu had gehangen.

Het wezen droeg een roodwollen sjaal om zijn hals en zijn huid was ook aan de rode kant. Verder had hij een eigenaardig maar vriendelijk gezicht, een kort puntbaardje en krullend haar, waaruit links en rechts van zijn voorhoofd een hoorntje stak. In zijn ene hand hield hij de paraplu omhoog, en onder zijn vrije arm droeg hij allerlei in bruin papier gewikkelde pakjes. Zo midden in de sneeuw met al die pakjes zag hij eruit alsof hij kerstinkopen had gedaan.

Het was een faun.

Toen hij Lucy zag, schrok hij zo dat hij de pakjes liet vallen.

‘Alle donderslagen en bliksemstralen nog aan toe!’ riep de faun.

HOOFDSTUK 2

Wat Lucy ontdekte

‘Dag eh, meneer,’ zei Lucy. De faun was zo druk bezig zijn pakjes te zoeken dat hij niet meteen antwoordde. Maar toen hij alles bij elkaar had, maakte hij een kleine buiging.

‘Goedenavond, goedenavond,’ zei de faun. ‘Pardon, pardon, ik wil niet vrijpostig zijn, maar heb ik het goed als ik veronderstel dat je een dochter van Eva bent?’

‘Ik heet Lucy,’ zei Lucy onzeker.

‘Maar je bent, neem me vooral niet kwalijk, je bent toch wat ze een méisje noemen?’ vroeg de faun.

‘Natuurlijk ben ik een meisje!’ zei Lucy.

‘Dus een mens?’

‘Ja, natuurlijk ben ik een mens,’ zei Lucy, nog steeds verbaasd.

‘Allicht, allicht,’ zei de faun. ‘Wat dom van mij. Maar ik heb nog nooit een zoon van Adam of een dochter van Eva gezien. Wat een onverwacht genoeg. Tenminste, eh...’

Hij stopte, alsof hij bijna iets had gezegd wat hij niet moest zeggen en dat nog net op tijd bedacht.

‘Een groot genoeg, een groot genoeg,’ ging hij door. ‘Mag ik me voorstellen? Mijn naam is Tumnus.’

‘Prettig kennis met u te maken, meneer Tumnus,’ zei Lucy.

‘En mag ik vragen, o Lucy, dochter van Eva,’ zei meneer Tumnus, ‘hoe je in Narnia bent gekomen?’

‘Narnia? Wat is Narnia?’ vroeg Lucy.

‘Dit hier. Dit is het land van Narnia,’ zei de faun. ‘Hier, waar we nu zijn. Alles tussen de lichtpaal en Cair Paravel, het grote kasteel van de vier tronen aan de oostelijke zee. En jij? Kom jij uit de woeste wouden van het westen?’

‘Ik... Ik kwam door de kast in de lege kamer,’ zei Lucy.

‘Ah,’ zei meneer Tumnus op treurige toon. ‘Had ik toch maar wat beter opgelet bij aardrijkskunde toen ik een kleine faun was. Dan wist ik vast nog alles over vreemde landen. Te laat, te laat.’

Lucy schoot in de lach. ‘Maar dat zijn geen landen,’ riep ze. ‘Het is hier vlakbij – dat denk ik tenminste – ik weet het niet zeker meer. Het is zomer daar.’

‘En hier,’ zei meneer Tumnus, ‘hier in Narnia is het winter. Al heel, heel lang... en we zullen allebei kou vatten als we in de sneeuw blijven staan. O Lucy, dochter van Eva uit het verre land van Lege Amer waar het eeuwig zomer is bij de schitterende stad Ast, hoe zou je het vinden om bij mij op de thee te komen?’

‘Hartelijk dank, meneer Tumnus,’ zei Lucy. ‘Maar misschien moet ik weer eens gaan.’

‘Het is hier de hoek om, vlakbij,’ zei de faun, ‘en er brandt een lekker vuurtje in de haard en ik maak toast met sardientjes en cake.’

‘Dat is erg vriendelijk van u,’ zei Lucy. ‘Maar ik kan niet lang blijven.’

‘Neem mijn arm, dochter van Eva,’ zei meneer Tumnus, ‘dan kan ik de paraplu boven ons allebei houden. Ja, zo. Nou, daar gaan we.’

En dus wandelde Lucy verder het bos in, arm in arm met een vreemde faun, alsof ze elkaar al hun hele leven kenden.

Zo kwamen ze op een plek waar de grond nogal hobbelig werd met overal rondzwerfende keien en rotsblokken, waar ze heuveltjes op en heuveltjes af moesten. Maar onder in een kleine vallei keerde meneer Tumnus zich half om, alsof hij een extra grote rots wilde binnengaan, en pas op het allerlaatst zag Lucy dat hij haar bij een deur bracht, de ingang naar een grot.

Bij het binnenkomen moest ze haar ogen dichtknijpen tegen het hoog oplaaiende houtvuur. Meneer Tumnus bukte zich, nam met een handig tangetje een brandend stukje hout uit de haard en stak de lamp aan. ‘Zo, dat schiet op,’ zei hij en hij vulde de ketel.

Lucy was nog nooit ergens geweest waar ze het zo genoeglijk vond. Ze keek rond in een kleine, droge, schone grot van rossige steen met tapijt op de vloer, twee kleine stoelen (‘Een voor mij en een voor een vriend,’ zei meneer Tumnus), een tafel en een bureau en een schoorsteen boven de haard met daar weer boven het portret van een oude faun met een grijze baard. In een van de hoeken was nog een deur (*vast naar de slaapkamer van meneer Tumnus*, dacht Lucy), met ernaast een kast vol boeken die Lucy bekeek, terwijl meneer Tumnus de tafel dekte. Ze las de titels.

Leven en werken van Silenus

Nimfen en Hun Manieren

Mensen, Monniken en Jachtopzieners: Een Studie over Bekende

Legenden

Is de Mens een Mythe?

‘Klaar, dochter van Eva!’ zei de faun. En het was werkelijk een heerlijk maal met voor allebei een zachtgekookt bruin eitje, toast met sardientjes, toast met boter, toast met honing en ook nog besuikerde cake.

Lucy was nog niet klaar met eten of de faun begon te vertellen. Hij kende prachtige verhalen over het bosleven. Over middernachtelijke dansfeesten waarop de bronnimfen en de boomdryaden kwamen dansen met de faunen. Over lange jachtpartijen achter het witte hert aan, het melkwitte hert dat – als je hem wist te vangen – je wensen zou vervullen. Over feestvieren en schatgraven met de wilde rode dwergen in mijnen en spelonken, diep onder de bosgrond. En over zomers in Narnia, wanneer de bossen groen waren en de oude Silenus op zijn dikke ezel langskwam om een bezoek te brengen, en soms zelfs de god Bacchus! Ach, dan stroomde er geen water maar wijn door de beken en bleef het hele bos wekenlang doorfeesten...

‘Niet dat het tegenwoordig ooit nog iets anders is dan altijd maar winter,’ zei hij somber.

Om zichzelf wat op te vrolijken pakte hij een foedraal van het bureau, haalde er een wonderlijk fluitje uit – het leek wel van stro – en begon erop te blazen. Wat hij speelde maakte dat Lucy wilde huilen en lachen en dansen en slapen tegelijk.

Uren later kwam ze met een schok tot zichzelf.

‘O, meneer Tumnus,’ riep ze, ‘ik vind het zo vreselijk dat ik u moet onderbreken en deze melodie is juist zo wonderbaarlijk mooi, maar ik moet terug. Ik had maar heel even willen blijven.’

‘Dat gaat nu niet meer,’ zei de faun. Hij legde zijn fluit neer en begon diepbedroefd met zijn hoofd te schudden.

‘Gaat niet meer?’ Lucy sprong op van schrik. ‘Wat bedoelt u daarmee? Ik móét terug! Nu meteen! Ze zullen niet weten wat er met me is en...’ Maar ze onderbrak zichzelf en riep: ‘Meneer Tumnus! Wat is er?’

De bruine ogen van de faun stonden vol dikke tranen die over zijn wangen begonnen te stromen en vanaf de punt van zijn neus naar beneden op het kleed drupten. Hij bedekte zijn gezicht met zijn handen en jammerde het uit.

‘Meneer Tumnus! Meneer Tumnus!’ riep Lucy wanhopig. ‘Niet doen! Niet doen! Wat is er toch? Bent u ziek? Toe, alstublieft meneer Tumnus, vertel me wat er mis is.’

Maar de faun bleef snikken alsof zijn hart zou breken. En zelfs toen Lucy naar hem toeging, haar armen om hem heen sloeg en hem haar zakdoek gaf, kon hij niet meer ophouden. Wel gebruikte hij de zakdoek en wrong hem, telkens als hij te nat werd, met twee handen uit, zodat Lucy midden in een vochtplek kwam te staan.

‘Meneer Tumnus!’ schreeuwde Lucy bij zijn oor en ze begon hem door elkaar te schudden. ‘Nu ophouden! Hou op en gauw! Schaamt u zich een beetje, zo’n grote faun als u! Waar huilt u in vredesnaam zo hard om?’

‘O, o, o,’ snikte meneer Tumnus. ‘Omdat ik zo’n slechte faun ben.’

‘Ik vind helemaal niet dat u een slechte faun bent,’ zei Lucy. ‘Ik vind juist dat u een góede faun bent, de beste faun die ik ooit ben tegengekomen.’

‘O, o, o! Dat zou je niet zeggen als je alles wist,’ jammerde meneer Tumnus. ‘Nee, ik ben een sléchte faun. Ik denk dat er nooit op de hele wereld een nog slechtere, valsere, gemenere faun is geweest.’

‘Maar wat heeft u dan gedaan?’ vroeg Lucy.

‘Mijn oude vader – die daar van het portret boven de haard – zou nooit zoiets gedaan hebben,’ kermde meneer Tumnus.

‘Zoiets als wat?’

‘Als wat ik gedaan heb,’ riep de faun, ‘in dienst gaan bij de Witte Heks. Dat is wat ik heb gedaan! O, o, o! Ik ben een betaalde handlanger van de Witte Heks.’

‘De Witte Heks? Wie is dat?’

‘De heks die heel Narnia in haar macht heeft, die heel Narnia onderdrukt! Die maakt dat het hier altijd winter is. Altijd winter en nóóit kerst, denk je dat eens in!’

‘Wat erg!’ zei Lucy. ‘Maar waar betaalt ze u dan voor?’

Meneer Tumnus kreunde. ‘Dat is nog het allerergste,’ zei hij. ‘Ik ben haar kinderover, dat ben ik. Kijk naar me, dochter van Eva! Zou jij kunnen geloven dat ik het soort faun ben dat probeert in het bos een onschuldig kind, dat me nooit iets gedaan heeft, mee te lokken naar mijn grot, waar ik het dan in slaap probeer te krijgen om aan de Witte Heks over te leveren?’

‘Nee,’ zei Lucy. ‘Ik weet zeker dat u zoiets nooit zou doen.’

‘Wel dus,’ huilde de faun.

‘O, nou,’ zei Lucy langzaam (ze wilde eerlijk zijn maar niet al te streng), ‘dat was erg ondeugend van u, meneer Tumnus! Maar u hebt er zo’n spijt van, dat u het vast nooit meer zal doen.’

‘O, dochter van Eva, begrijp je het dan nog niet?’ riep de faun uit. ‘Het is niet iets wat ik héb gedaan. Ik doe het nú.’

Lucy werd wit. ‘Wat bedoelt u?’ vroeg ze.

‘Jij bent dat kind,’ zei Tumnus. ‘Ik had de opdracht van de Witte Heks om, als ik in het bos zonen van Adam zou aantreffen of dochters van Eva, die direct te vangen en aan haar over te leveren. Jij was de eerste die ik ooit ben tegengekomen en ik deed net of ik je vriend wilde zijn en lokte je mee voor de thee. Maar de hele tijd zat ik erop te wachten tot je in slaap zou vallen, zodat ik háár kon waarschuwen.’

‘Maar dat gaat u níét doen, meneer Tumnus,’ zei Lucy. ‘Niet toch? Dat moet u echt niet doen, echt niet.’

‘Maar als ik het niet doe,’ kreunde de faun alweer in tranen, ‘dan komt ze erachter, dat staat vast. En dan zal ze mijn staart afhakken en

mijn hoorns wegzagen en mijn baard uitrukken en met haar toverstaf over mijn keurig gespleten hoefjes zwaaien om ze te veranderen in plompe blokken zoals bij een ongelukkig paard. En als ze helemaal uitzinnig van woede is, verstéent ze me en dan ben ik alleen nog maar het standbeeld van een faun ergens in haar afschuwelijke huis, totdat alle vier de tronen in Cair Paravel bezet zijn – en niemand weet wanneer dat gaat gebeuren, áls het ooit gebeurt.’

‘Het spijt me allemaal heel erg voor u, meneer Tumnus,’ zei Lucy. ‘Maar laat me alstublieft weggaan.’

‘Vanzelfsprekend, vanzelfsprekend,’ zei de faun. ‘Dat is wat ik móét doen. Dat zie ik nu ook wel in. Ik had geen idee wat mensen voor wezens waren voor ik jou tegenkwam. Natuurlijk kan ik je niet aangeven bij de heks, niet nu ik je kén. Maar dan moeten we als de weerlicht weg. Ik breng je tot de lichtpaal. Dan vind je, denk ik, zelf de weg wel terug naar het land van Lege Amer en de stad Ast?’

‘O, ja,’ zei Lucy.

‘Gauw dan,’ zei meneer Tumnus. ‘Het hele bos wemelt van haar spionnen. Zelfs een paar bomen staan aan haar kant.’

Ze sprongen op en lieten alles op tafel staan. Meneer Tumnus stak buiten zijn paraplu weer op en gaf Lucy een arm. Zo liepen ze opnieuw door de sneeuw, maar nu heel anders dan op de heenweg. Gejaagd en zonder een woord zocht Tumnus via de donkerste paadjes de lantaarnpaal op.

‘Vind je het verder zelf, dochter van Eva?’ vroeg hij. Lucy tuurde tussen de bomen door en zag een vaag schijnsel dat op daglicht leek.

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik zie de kastdeur.’

‘Loop zo hard als je kan,’ zei de faun. ‘En k-kun je me vergeven voor wat ik je nog net niet heb aangedaan?’

‘Natuurlijk,’ zei Lucy. ‘Ik hoop maar dat u geen last krijgt door mij.’

‘Vaarwel, vaarwel, o Lucy, dochter van Eva,’ zei meneer Tumnus. ‘Mag ik je zakdoek misschien houden?’

‘O ja, natuurlijk,’ zei Lucy en toen rende ze zo hard ze kon naar het straaltje daglicht in de verte en daardoor duurde het niet lang of ze kwam in plaats van langs zwiepende takken al langs wollige jassen, en haar voeten raakten een gladde vloer en niet langer een knisperende sneeuwlaag.

Met een sprong kwam ze uit de kast terug in dezelfde lege kamer waar het hele avontuur begonnen was. Ze deed de kastdeur zorgvuldig achter zich dicht en keek hijgend om zich heen. Het regende nog steeds en ze kon de anderen horen praten in de gang.

‘Ik ben hier,’ riep ze. ‘Hier! Ik ben terug. Alles is goed, ik heb niets.’

DE KRONIEKEN VAN NARNIA

Vertaald door Imme Dros

Wanneer Pieter, Suze, Edmond en Lucy gaan logeren in het geheimzinnige, grote huis van een oude professor ontdekt Lucy een wel heel bijzondere klerkast. Ze stapt naar binnen en loopt zo via de achterkant van de kast een ander land binnen, waar een lantaarnpaal schijnt, midden in een sneeuwlandschap. Ze is terechtgekomen in het magische land Narnia, waar een strijd gaande is tussen de Witte Heks en de leeuw Aslan. Het duurt niet lang voor Pieter, Suze en Edmond ook in Narnia belanden.

Lukt het de vier kinderen om de Witte Heks te verslaan en Narnia te redden van de eeuwigdurende winter?

LEES *De Kronieken van Narnia* IN EEN SPRANKELENDE,
NIEUWE VERTALING VAN IMME DROS.

NUR 283
ISBN 978-90-266-2355-4

9 789026 623554 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT